

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput III. Ipsum Christi crucifixi aspectum, varia fiduciaë argumenta
suppeditare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

anfractus, & adversarij insidias, cum habeas auxilium Dei, habeas tantam ejus dignationem, ut Filio proprio pro te non peccerit? Denique in vita B. Lyduvinæ legimus, Sacerdotem quendam eâ causâ post mortem detentum flammis purgantibus; quia non pro eo ac par fuerat, salutis suæ fiduciam in Christi passione collocaverit.

Parte 3.
c. 3.

Sed pergamus porrò spem nostram specialius acuere, ex ipsa Christi in cruce pendentis contemplatione.

C A P U T III.

Ipsam Christi crucifixi aspectum varia fiducia argumenta suppeditare.

IESU crucifixi mæsta simul amabilisque species, quem admodum piæ menti objecta, magna [uti postea ostendemus] ad divinum amorem in nobis excitandum vim obtinet: ita subjecta fidelibus oculis non exiguum est lætæ fiduciz incitamentum.

Ecquis enim, amabo, salutis æternæ spem abijcias, quantumvis multa & gravia peccaverit; cum Deum attendit amore sui pendentem in infami patibulo, & pro salute sua laceratum flagris, confectum vulneribus, verbo uno, per summos dolores atque extrema opprobria, inter crucis brachia expirantem: tantum ut infelicem atque ingratum homuncionem, suo mundet divino sanguine, Patremque ei placet iratum eundemque demum effectum sibi cohercedem, secum introducat in regnum suum?

Ut igitur, quisquis es, qui anxiam fortassis laboras salutis diffidentiam, aut spem inter metumque variè fluctuans, non pro eo ac par est, de Deo in bonitate sentis, superfluum metum vanumque terrorem abijcias; potes si volueris, in hanc similemve piæ commentationis formam in præsentia exerceri.

§. I.

Crucifixi vultus ad nos propensus, ad fiduciam nos invitat.

Primò: Conjectis in Christi crucifixi effigiem diligentibus oculis, atque exorsus à vertice; contemplaberis in primis divinam frontem spinarum aculeis compunctam ac deformatam, & guttis sanguineis adhuc rorantem, vultum illum decore ac dignitate conspicuum, benignos ac mites oculos, faciem ipsis etiam Angelis amabilem, cruore suffusam; infusam lacrymis, sputis infectam, livore decoloratam, demum ad oscula pœnitentis animæ clementissimè inclinatam: tum illam reliquam miserandam formam crucifixi corporis; terebratas manus, transixos pedes, latus percussum atque apertum, protensa violenter brachia; totum ipsum corpus in vivam compositum doloris imaginem, & velut in quandam miserationis ac pietatis scenam expansum. Atque hoc aspectu miserabili in spem ac fiduciam, erectus, age, ipsum JESUM in cruce suffixum in istius modi sensum affare.

Reum quidem me fateor, ó bone JESU, & tot tantorumque criminum reum, ut sit quod de mea salute desperem, si in furore tuo, & non ex misericordia tua judicare me volueris. Veruntamen ad te, quem in isto doloris atque ignominie patibulo miserabiliter pendentem ac pro me morientem intueor, ad hanc tuam crucem [quæ instar asyli certissimi reis omnibus ad tutelam ac præsidium proposita est] dum adhuc tempus est miserendi, confugio; hanc salutis aram apprehendo. Nolo causam meam in diem Domini reserves, extremam illam ac decretoriam, diem magnam atque amaram: verùm in hac die, quam si-
mul & tuam & nostram esse dixisti, de salutis meæ summâ ^{Joan. 8. v. 56.} decerni desidero. *De vultu tuo judicium meum prodeat, sed Luc. 19. v. 42.* illo crucifixi, non judicis; non de illo, inquam, vultu mi-

H h 2

naci

naci & terribili [qualem se impijs in die extremo exhibiturus est] sed isto clemente atque benigno, atque ad parcendum & miserandum adhuc propenso. Ad tribunal isto misericordiae tuæ: ibi me [pace tuâ loquar audentius] ibi me oportet judicari. Ab illa prælustri ac fulgurante nube, quam instar solij judiciarij olim infellurus es, ad hanc alarum tuarum umbram, ad hunc thronum gratiæ, ad indulgentiæ tribunal appello: à te Judice olim implacabili & inexorabili, ad te modò patronum & miserorum advocatum provoco.

Magna quippe isto seu loco seu tempore, oboritur mihi salutis fiducia, cum te de rostris & suggesto crucis tue causam meam orantem video, & pro salute mea, usque ad sudorem, ad sanguinem, ad mortem, laborantem; neque lingua duntaxat, sed membris omnibus paternam mihi gratiam exorantem. In hoc tribunali si à te judicet; salvus sum. Quid enim formidem, aut causæ diffidam, quantumvis reus; quando idem & judex & patronus mihi futurus es? Neque jam verebor ultimi judicij severitatem, præsentis securus præjudicio: nec enim in illo extremo die et retractabitur sententia, quam tu unus idemque utroque foro judex, semel de crucis tribunali pro me dixeris, & sanguine tuo, tanquam gratiæ signaturâ, muniveris.

Atque hac præsertim ex vultus Christi crucifixi contemplatione.

§. 2.

Christi brachia in cruce protensa peccatores expectant ad veniam.

Secundò: Deinde considerabis eam quam dixi, sacrosancti corporis per crucis membra diffusi formam amabilem, & velut ad peccatores recipiendos compositam, & ad pacis oscula & amoris amplexus extentam. Ex ea quippe con-

contemplatione, nova tibi addetur fiducia, & animo in spem confirmato novum quoddam robur accrescet.

Igitur, quando ad hoc invitat ipse Crucifixi in eam speciem conformatus habitus; infer te piâ cogitatione in ulnas Patris amantissimi, in illum sinum inexhausta misericordiae, in illa brachia amplissima, immensa, & interminatae charitatis. Expectat enim te passis brachijs, paratus te vel ad cor apprimere, vel in suum etiam quodammodo pectus admittere, si tantum fidenter atque amanter ipsius affectaveris amplexus. *Proijce te securus in eum*, (inquit se se adhortans S. Augustinus) *noli metuere: non se subtrahet, ut cadas.* Quod quidem hoc loco, quando de Christo crucifixo sermo est, vim praesertim habere videtur, non enim se tibi subtrahet, qui idcirco à terra exaltatus est, & per ipsam crucem latè distentus; ut omnia trahat ad seipsum: & ne se subtrahat, ecce ut fixus inhæret cruci, neque tam clavis furoris nostri, quàm vinculis suæ charitatis adstrictus.

Quò referri possunt & illa ejusdem S. Augustini, ad eum versum Psalmi 90. *Scapulis suis obumbrabit tibi: id est* (inquit) *ante pectus suum te ponet, ut alis suis te protegat.* Quod ipse exponit de Sapientia incarnata; quæ nimirum infirmata est propter nos, & expandit alas suas in cruce, ut ei amanter dicamus & nos: *In velamento alarum tuarum sperabo.*

Quamobrem resumtis iisdem animi fidentioris affectibus, potes in has voces isti loco aptas erumpere: Inter brachia tua, ô bone Jesu, & vivere volo, & mori desidero. Nec enim me unum repelles, qui omnes complecti paratus es: & qui totâ die in cruce expandisti manus tuas ad populum non credentem & contradicentem; non reijcies infelicem servulum, & filium quondam erronem ac prodigum, nunc tamen ad te revertentem, & paternam veniam ac gratiam ex toto corde requirentem. Tu, Domine, qui amas
ani-

Eccli: 23.
Psal: 30.

animas, suscipe hanc peccatricem animam, inter brachia tua totam se proijcientem, atque in te uno spes omnes suas collocantem. *Domine Pater & dominator vite meae: in manus tuas commendo spiritum meum.* In has, inquam, mi Jesu, manus tuas: non jam fulminatrices illas, & trifideis telis & igni inextinguibili adversus sceleratos armatas, sed pro me passas & clavis confixas in cruce, neque furorem ultionemve prætendentes, sed ad impendendam misericordiam extensas: non in illas manus Dei viventis & vindictis, in quas horrendum est incidere, sed in manus Dei in cruce patibulo mortui, & in ipsa morte amorem duntaxat & misericordiam spirantis.

Psal: 30.

Clementissime *JESU*, in manibus tuis sortes meae sunt, vita utique & mors, salus & perditio mea. Veruntamen si de lineamentis, quibus manus tuas nunc insignitas atque inscriptas in cruce conspicio, conjectare aliquid, & (ut ita dicam) sortem meam divinare liceat, non nisi omnia fortunata ac felicia de salute mea mihi appromittere possum. Ecce enim in manibus tuis descripsisti me; anima mea in conspectu tuo semper, &c.

Adjungi potest & illa eodem pertinens S. Augustini in Soliloq. c. 2. soliloquijs ad *JESUM* crucifixum suspiratio: *Manus tua fecerunt me & plasmaverunt me: manus, inquam, illa qua affixa sunt clavis pro me. Opus manuum tuarum ne despicias: vulnera manuum tuarum precor ut aspicias. Ecce in manibus tuis, Domine Deus, descripsisti me; lege ipsam scripturam, & salva me. En ad te suspiro creatura tua; & quæ sequuntur. Quæ sanè S. Patris oratio, tum ad Salvatoris benignissimi pectus ad misericordiam commovendum, tum proinde etiam ad animos nostros, angore, scrupulis, diffidentia seclutis dejectos, in spem ac fiduciam divinæ pietatis erigendos, est aptissima: ideòque erit in eos usus crebrius ac familiaris adhibenda.*

§. 3.

In Salvatoris vulneribus summa ratio spei nostræ.

Tertio: Attendes diligentius, & particulatim contem-
plaberis sacratissima Domini tui vulnera, eaque veluti
non sacro cruore duntaxat, sed oleo divinæ misericordiæ,
aut gratiæ balsamo & charitatis melle manantia: ex quibus
proinde non dubia spei tuæ fomenta & fiduciæ argumenta
sumere possis. Præcipuè autem ex amabili vulnere divini
lateris, quod, ut meditantur Sancti, Augustinus, Bernardus,
Bonaventura, alique, idcirco lanceâ militis apertum est,
ut non justis modò, sed etiam peccatoribus via pateat ad
cor ejus, atque ut loquitur Guilielmus Abbas, S. Bernardi
æqualis & intimus; *ut in latus ejus jam non digitum mittamus* *In medit.*
aut manum, sicut Thomas; sed in apertum ostium toti intremus
usque ad cor tuum, IESU, certam sedem misericordiæ,
usque ad animam tuam sanctam, plenam omnis plenitudinis
Dei, plenam gratiæ & veritatis, salutis & consolationis nostræ.
Qui proinde gestiens atque exultans, ita mox Dominum al-
loquitur: *Aperi, Domine, ostium lateris arcæ tuæ, ut ingredi-*
antur omnes, salvandi tui a facie diluvij hujus inundantis su-
per terram. Aperi nobis latus corporis tui, ut ingrediantur,
qui desiderant videre occulta, Filij tui, & suscipiant profluen-
tia ex eo sacramenta, & pretium redemptionis suæ. Aperi o-
stium celi tui, ut videant bona Domini in terra viventium re-
dempti tui, &c.

Quibus plusecula addemus haud multò post, cum quan-
ta sint nobis in corde Christi vulnerati bona reposita consi-
derabimus, quàmque utile sit ac dulce pijs mentibus in eo
assiduè commorari.

Si igitur ea est fortassis multitudo iniquitatum tua-
rum, ut præ timore judiciorum Dei, vel ipsum morientis
vultum reformides, vel extentas manus, quantumvis jam,
cruci

eruci suffixas: en certum asyllum, quò te denique recipias. *Ingrederere in petram* (hortatur Isaias) & *abscondere in fossa humo, à facie timoris Domini*. Ingredere, inquam, amanter in cor ejus, & securè latita in vulneribus ejus.

Isai. 2.

Sanè ipsi Sancti, siqua illis fortassis de suis peccatis diffidentia obreperet, non alium tutiorem receptum, quàm ad Christi vulnera habuere. S. Augustinum suprà audivimus; quoties aliquà tentatione pulsaretur, recurrisse ex templo ad Christi vulnera, & securum in illis invenisse perfugium, atque intrepidum in illis requievissè. Unde etiam

Mat. c. 21.

Ibid. c. 23.

subdit ibidem: *Peccavi peccatum grande, & multorum sum mihi conscius delictorum: nec tamen sic despero, quoniam ubi abundaverunt delicta, superabundavit & gratia. Clavi & lancea clamant mihi; quòd verè reconciliatus sum Christo, si eum amavero.*

Serm. 61.
in Cant.

Eodémque modo S. Bernardus sermone quodam in Cantica: *Peccavi, inquit, peccatum grande, turbatur conscientia, sed non perturbabitur, quoniam vulnerum Domini recordabor.* Ibidémque huc illa transferens Psalms 103. verba: *Petra refugium herinacys: Et revera* (subdit) *ubi sum infirmis securitas & requies, nisi in vulneribus Salvatoris? Nempe vulneratus est propter iniquitates nostras. Quid tam ad mortem, quòd non Christi morte salvetur?* Itaque & sermone sequenti infirmum quemlibet ad eadem illa divinæ petre foramina, velut ad tutum perfugium invitans: *Nec verendum, inquit, quòd patiatur repulsam, qui & vocatur ut intret. Ingredere, inquit, in petram; abscondere in fossa humo: prout ex Propheta jam retulimus.* Quem Magistri sui locum imitatus Guaricus Abbas, in rem eandem ita præclare loquitur: *Ingrederere igitur in petram, o homo, abscondere in fossa humo, pone tibi latibulum in Crucifixo. Abscondere, inquit, in fossa humo, à facie timoris Domini: hoc est, ab ipso fuge ad ipsum, à Iudice ad Redemptorem, à tribunali ad*

Serm. 62.
in Cant.Serm. 4.
in Ramis
palm.

110.

crucem, à justo ad misericordem, ab eo qui percutiet terram
virgâ oris sui, ad eum qui inebriat terram stillicidijs cruoris
sui, ab eo qui spiritu labiorum suorum interficiet impium, ad
eum, qui sanguine vulnerum suorum vivificat extinctum. Quis
imò non ad ipsum tantum, sed in ipsum fuge, in foramina petre
ingredere, in fossa humo abscondere, in ipsis manibus fontis, in
fossa latere te ipsum reconde. *Vulnus enim in latere Christi, quid
nisi ostium in latere arce salvandis à facie diluvij? Hæc ille,*

S. Catharina Senensis, cum ei diabolus nescio quas blasphemias
umbras aut desperationis ansam obijceret, hæc ipsa confes- *Blasphemias*
sionem cogitatione illum repulit: *Ego, aiebat, aperte Creato- spir. c. 1.*
ri meo confiteor, me quotidie in tenebris fuisse, malèq; vixisse.
Verum amen fiducialiter latitabo in plagis Domini mei JESU
Christi; ut omnium iniquitatum mearum maculas pretioso san-
guine ejus abluam, atq; cum sancto desiderio jugiter gaudebo in
ipso Creatore & Redemptore meo. Tandem B. Bonaventura
adversus infestâ, & divinæ prædestinationis arcanas cogi-
tationes, eodem sibi nobisq; recurrendum censebat: *Scio, P. 3. s. 11.*
inquitens, quid faciam: in cavernis vulnerum suorum me ab- c. 13.
scondam; ibiq; quietus latitabo. Et ea quæ sequuntur.

§. 4o

Idem speciatim de Christi sanguine ostenditur.

Ipse porro sanguis benignissimi Redemptoris pro salute
nostra tam amanter & largiter, immodè tam prodigè, &
tot modis ac vijs effusus, quantam tibi debet adferre fidu-
ciam? eum illud attendens pretium magnum atq; immen-
sum, quo redemptus es, simul recognoscis, quantum re-
Deus amaverit, & quanti fecerit animam, pro qua vindi-
canda & asserenda totum se impenderit, ac profuderit. Ut
enim rectè argumentatur Tertullianus: *amavit utique, quos L. de carne*
Christi c. 4.
magno pretio redemit.

Et verò etiam S. Augustinus in illa verba Psalmi 101. *Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, &c.* eodem argumento sese aliòsq; ad fiduciam salutis concitans: *Redemptus est, inquit, de corruptione vita tua. jam securus esto. Ieritum est bonæ fidei contractus; nemo fallit Redemptorem tuum, nemo circumvenit, nemo premit. Egit hic commercium, jam pretium solutum est, sanguinem fudit: sanguinem, inquam, fudit unicus filius DEI pro nobis. O anima, erige te; tanti vales: red-*

l. 10. c. 43. mot de corruptione vitæ tuam. Idemq; rursus in suis Confessionibus: *Quomodo nos amasti, Pater bone, qui filio tuo unico non pepercisti, sed pro nobis impijs tradidisti eum! Quomodo nos amasti!* Et mox: *Ille tuus unicus, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ absconditi, redemit me sanguine suo. Non calumnientur mihi superbi, quoniam cogito pretium meum.* Hæc S. Augustinus.

Et ego igitur pretium meum cogitans, & quòd Deo chara sit salus mea, & quàm pretiosa in oculis ejus anima mea, recognoscens; quæcunq; tandem sit rerum facies, quæcunq; tempestas aut pusillanimitas spiritus, quæcunq; tenebræ mentem occupent atq; offuscent, nunquam de salute desperabo. Non enim tam fatuus es negotiator, o bone Jesu, ut tanto labore quæsitam, tanto pretio emptam animam meam servare negligas, aut nisi sponte & obstinate perire volentem, abijcias. In tuto igitur est salus mea, si tantum, te servare volente, & ipse servari voluero. securus sum tot acceptis pignoribus. Arrham salutis teneo amorem tuum; & pignus amoris sanguinem tuum. Si enim Judæi qui Christo Lazari sepulchrum conviventi aderant, singularem ipsius in defunctum amorem ex eo non vanè conjectarunt, quòd illius funeri eum viderent illacrymantem: *Eccæ,* inquit, *quomodo amabat eum: quid me de ejusdem ad-*
Joann. 11. *versum me amore par est credere; postquam eum video, non lacrymas modò, sed sanguinem suum universum meâ*
causâ

causâ fundentem, & toto quodammodo corpore sanguineis guttis mihi plorantem?

Pro me lacrymatus est unigenitus DEI, pro me in agonia sudavit, pro me sanguinem suum fudit, *propter me mor-* L. 1. de Jâ-
tem (inquit S. Ambrosius) Christus gustavit. Hæc est spes cob. c. 6.
mea ab uberibus matris meæ; hæc fiducia in finē vitæ meæ. Offendere possum, concuti possum, labi possum, desperare non possum. Nam quæcunq; sit causa mea: potentem habeo Advocatum apud Patrem, sanguinem, inquam, Unigeniti; per quem ille defunctus adhuc loquitur, & cujus vox melior quàm illa sanguinis justî Abel, non ultionem expetit, sed implorat misericordiam. Projiciam ergo me inter brachia Crucifixi, & omnem spem meam in ejus sanguine ac vulneribus collocabo.

Rectè enim ad Crucifixi discipulum Doctor Seraphicus: *Hoc semper, inquit, pro Regula generali habeas: Quando-
docunq; DEUM volueris ad te profundè inclinare, in corde tuo
vulnem Christi porta, & ejus conspersus sanguine, te Patri quasi
Unigenitum præstabis; & ipse tanquam Pater dulcissimus tibi
plenariè providebit. Non enim (ut ait alibi) potest se DEUS
negare sanguine Christi perfuso. Audiatur hic etiam S. Bo-* P. 1. c. 7.
naventurâ antiquior & Bernardo coætaneus Arnoldus Car-
notensis: Convenerunt itaq; (inquit de hoc ipso eleganter Serm. 5. de
differens) justitia & pax, & pro captivo suo vadem fidelem li- ultim. verb.
Dom.
benator se posuit; tantâq; autoritate firmatum est hujus indul-
*gentia privilegium, ut in ipsius Crucifixi membrana, proprio
sanguine conscripta sint illius absolutionis litteræ, maneatq; infi-*
xum usq; hodie sigillum; plaga lateris, quam semper oculis l'a-
tris exhibet præsentia Salvatoris.

Corollarij & clausulæ vice, placet hoc extremum istî capiti attexere.

Si enim de ijs, quæ ad necessitates pertinent animalis vitæ, quæ interim nobis est cum culicibus muicisq; commu-

Matth. 7.
1. Pet. 5.

nis, jubemur non esse solliciti, sed omnem nostram sollicitudinem in DEUM projicere, quoniam ipse curat de nobis; quantò id potiùs de divina nobis providentia pollicebitur, cum de bonis agitur ad maniculisq; æternæ vitæ: quippe, quæ ut istis immensum præstabiliora sunt, ita probè perno- rit nimio plus nobis esse necessaria; neq; nos profectò illa bonitas ad ista caduca & peritura, sed ad hæc æterna fructu condiderit, neque pro esca, opinor, aut vestimento nobis quærendo mortuus sit Christus, sed immortalium bonorum fructum suo nobis sanguine promeruerit.

CAPUT IV.

Ex Christi boni Pastoris contemplatione, speciale concipiende fiducie argumentum.

§. I.

Ovis errabunda boni Pastoris humeris reventa.

Afficit me subinde ea quam dicam cogitatio; eandemq; credo pijs mentibus, si eam quidem usurpare voluerint, non inutilem neq; injucundam futuram. Ea autem est hujusmodi.

L. de pud. c.
7. & 10.
Bosius Rom.
subter.

Propositâ mihi ob oculos illâ boni Pastoris effigie, quam ex Tertulliano (qui eam docet suo tempore in sacris calicibus pingi solitam) tum ex priscais subterraneorum in urbe Roma cæmeteriorum monumentis (ubi eandem effigiem pluribus locis invenire est) veteres Christianos constat multum delectatos fuisse: in hujus, inquam, piæ imaginis contemplatione, fingo me ovem illam esse palabundam & perditam, sed à bono Pastore, lacerato vepribus, spinis coronato, sudore undiq; guttisq; sanguineis diffluente, per invia & aspera requisitam, inventam deniq; humerisq; gaudentia impositam ac reventam.

Tum